

Марко. Кучето и то лаяше удивително. Уплашихъ се, сирѣчь, не се уплашихъ, ами рѣкохъ на Лала: Лало мари, що става у бай Марка, я погледни отъ чердака въ тѣхния дворъ! Но послѣ си помислихъ: това не е женска работа. И азъ дързновенно се покачихъ на чердака и гледамъ: въ вашия дворъ тъмно... Защо бѣше тая пропаганда? рѣкохъ си, умствено, сирѣчь, изразбуди се махалата... А Лала стои задъ мене, държи ме за сетрето... Кждѣ? казва... да не скочишъ у бай Маркови?... Нѣма нищо, мари, казвамъ ѝ, заключи комшулукътъ отъ къмъ бай Марка.

— Нѣмаше нужда Иванчо — нищо нѣмаше, забѣлѣжи усмихнато Марко.

— Тогава, продължи Йотата, рѣкохъ си умствено: трѣба да обадимъ на конака; господинъ бай Марко е сосѣдъ и неможемъ да го оставимъ въ безопасностъ... И тозъ часъ дръпнахъ се изстълбитѣ на долу, а Лала се тя крамолически вика слѣдъ мене... Мълчи, мари, казахъ ѝ мужественно... Излѣзохъ на портата и гледамъ на улицата всемирна тишина.

— Асенчо спи ли сега, бай Марко? попита докторътъ, за да прѣкрати Иванчовитѣ ораторствувания. Нъ Иванчо прибърза и продължи:

— Като виждамъ всемирната тишина по улицата, рѣкохъ си: отъ това трѣба да те е страхъ, Иванчо; на се повърнахъ та миняхъ прѣзъ заднята порта, сирѣчь, та излѣзохъ въ слѣпата улица, отъ слѣпата улица прѣзъ бай Нетковата врачка, та прѣзъ Махмудкини, та прѣзъ купището на Генка чичовъ, та право въ конака. Влизамъ, гледамъ и тозъ часъ обаждамъ дързновенно на онбашиятъ, че у васъ има разбойници и кокошкитѣ хвърчатъ изъ дворътъ.